

ще е, че Исак го надумал да дигне бунт и да се провъзгласи за цар. Всичко можеше да се очаква вече от Иванко. Ах, мерзавецът, мерзавецът!

Царят започна набързо да се облича.

- Страхиле! Манасе!

Вън се струпяха изплашените стъпки на стражата.

- Веднага намерете боляра Иванко и му съобщете, че го чакам! Скоро!

Царицата изпищя и се хвърли към него.

- Асене, Асене... Страх ме е. Ще стане нещо.

Царят се изтръгна яростно от ръцете ѝ и излезе.

Полупримряла, в един ъгъл, Елена падна пред иконата и почна да удря челото си в земята.

- Защо му казах... Защо му казах.

Кандилото пръщеше и неспокойното му пламъче хвърляше дълги треперливи сенки въз чистите чела на кротко заспалите деца: тъмнокестенявите къдри на Йоана се смесваха с бледото злато на Александровата главица.

На прага застана един висок тъмен силует.

- Елено, Елено, какво има?

- О, той ще го убие...

- Кой?

- Иванко.

Но девойката чу само две думи. Убие. Иванко. И побледня като мъртвец.

През това време, в една ~~малка~~ ^{малка} къщурка, сгушена между Етъра и южния ^{южн} скотин на Трапезица, един след друг се събираха мъже, обвити в тъмни плащове и ниско спуснати над очите шапки. Те тихо почукваха на малката дъбова врата, озъртаха се,